

mig, men da jeg meget frygter for, at dette Lovforslag skal hen i det Udvalg, der behandler Overformynderiloven, og kvæle den, vil jeg kun henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at det her foreliggende Lovforslag vil ikke hjælpe det mindste i Retning af en Nedsættelse af Renten for Overformynderimidler, fordi der i Loven om umyndiges Midler af 1868 findes den Bestemmelse, at Saangiverne skulle have 4 pCt. af deres Midler. Denne Bestemmelse maa nødvendig forandres, hvis man skal ind paa en Nedsættelse af den Rente, der svares af Overformynderiets Pantedeblotter, da der ellers vilde opstaa et stort aarligt Tab for Overformynderiet og til sidst for Statskassen som Kautionist for Overformynderiet. Naar den ærede Ordfører antydede, at der vilde være Banfælighed ved at føre dette Forslag igennem, saa tror jeg, han tager fuldstændig fejl. Jeg tror, at hvis man vil nøjes med et Forslag som dette, saa vil det gaa igennem her i Tinget saa let, som en Kniv gaar gennem Smør. Jeg tror, at Banfæligheden opstaaer først, naar man virkelig for Alvor vil ind paa at tvinge Rentefoden ned, saa vil der opstaa store Banfæligheder. Den Gang Forslaget om Overformynderirenten var til Behandling her, fandt det ærede Medlem fra Åsens (Bernsen) for godt, efter at have smagt paa Forslaget, at betegne det som Valgflæst, som ægte, godt og uforsømt Valgflæst. Det gør mig meget ondt for de ærede Forslagsstillere af det foreliggende Forslag, at jeg ikke er i Stand til at returnere denne Vittighed, thi saa dumme ere Vælgerne dog ikke, at de skulde anse dette Forslag for et Stykke fedt Flæst, som de ville gaa paa.

Lauridsen: Der er to Retninger i den agrariske Bevægelse, og den ene af dem har været til Stede fra den ældste Tid. Den ældste Agrar, der er os bekendt som saadan, var Rain. Om ham hedder det, at han dyrkede Jorden, og han var altsaa en virkelig Agrar. Men han repræsenterede en ensidig Retning; han var misundelig. Saa snart han troede, at andre Samfundsklasser havde det noget bedre end han, stod noget højere end han selv, naar der gik mere Røg af dem, om jeg saa maa sige, blev han i høj Grad misundelig og begyndte at slaa dem ihjel. Det var nu en meget forkert Fremgangsmaade, og en Agitation, som egentlig bør misbilliges. Der har imidlertid senere lydt Røster ogsaa fra agrarisk Side, hvorpaa man tydelig mærker, at de ere i nær Forbindelse med den oprindelige agrariske Retning. Slige Røster have lydt til forskjellige

Tider, og jeg nærer for Eksempel ingen Tvivl om, at hvis Rain havde haft Børn, der vare fødte i det Land østen for Eden, der hedder Roth, og de havde haft Søde i Landstinget, og han selv havde siddet her i Folketinget, saa vilde han under Valgfredsdebatten deroppe have haft mangen en glad Dag, idet det er indlysende, at de Folk, fra hvem disse Røster udgik, stod netop paa det Standpunkt, som han har været den oprindelige Ophavsmand til. De havde den samme Opgave: at søge Begunstigelse for sig selv paa andre Samfundsklassers Bekostning. Jeg nærer ingen Tvivl om, at han vilde have sagt: Det, han der siger, er det, som jeg har opfundet, det er det, jeg er den oprindelige Ophavsmand til, og de have ikke formaaet at føre min Tanke videre. Dette synes jeg gælder om alle de Forslag, der gaa i ensidig agrarisk Retning.

I Modsetning til denne den Rainste Retning vil jeg da fremhæve dette Forslag. Det er en ganske overordentlig Fordel ved dette Forslag, at det gør Ret til alle Sider. Det gaar ud fra en almindelig Bekæmpelse af Kapitalismen, som det forekommer mig, at alle maa kunne slutte sig til, thi det er saa klart som noget, at skal Landbruget under de nuværende Konkurrenceforhold og Livsforhold kunne bære sig, og skulle Arbejdets Vilkaar ikke efterhaanden blive alt for flette, skal det ikke blive fuldstændig afhængigt af den rørlige Kapital, maa der arbejdes henimod at saa Rentefoden lavere og lavere ned. Jeg anser det for højest sandsynligt og rimeligt, at man vil komme til at ramme Rentefoden fra to Sider for virkelig at kunne føre Kampen imod Kapitalismen, dels nemlig ved at arbejde for en syntende Rentefod derved, at Staten og Samfundet og den offentlige Mening gøre alt for at saa den tvungen ned, og dels derved, at der indføres direkte Bestatning af al Renteindtægt, saa vidt som Samfundets Vilkaar tillade det. Jeg nærer ingen Tvivl om, at man vil komme til at gaa den Vej, og at Samfundet Nar for Nar vil komme til at arbejde i Retning af, at Renten svinder hen. Det er min Overbevisning, og har været det i en Aarrække, at Renten, den aldrig ophørende Rente, den Kapitalen aldrig tilintetgørende Rente, er en Abnormitet og en Uretfærdighed. Der er noget uretfærdigt i, at en Mand, der trækker sig tilbage med en rørlig Kapital, i Modsetning til den, der for sin Kapital tøber Jord eller Ting, med hvilke der maa arbejdes, kan sætte sig hen og nyde til Stadsighed sin faste aarlige Indtægt uafhængig af Konjunkturer og de Livsvilkaar, under hvilke alt andet menneskeligt Arbejde og